

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/30/2018
Identifikačné číslo spisu:	3112214476
Dátum vydania rozhodnutia:	02.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3112214476.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. F., bývajúceho v B., 2/ R. F., bývajúceho v V., 3/ U. P., bývajúcej v B., zastúpených JUDr. Renátou Jánskou, advokátkou so sídlom v Adamovských Kochanovciach č. 281, proti žalovaným 1/ H.N. a 2/ G.N., bývajúcim v V., zastúpeným Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Grell, s.r.o. so sídlom v Trenčíne, Jilemnického č. 2, IČO: 47244569, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 130/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. apríla 2017 sp. zn. 6 Co 436/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. mája 2016 č.k. 12 C 130/2012-338 určil, že do dedičstva po poručiťke C. F., ktorá sa narodila X. C. XXXX a zomrela XX. E. XXXX (ďalej aj len „poručiťka“) a po poručiťovi K. F., ktorý sa narodil XX. C. XXXX a zomrel XX. R. XXXX (ďalej aj len „poručiť“) patrí v celosti nehnuteľnosť v katastrálnom území S. vedená v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX ako CKN parcela č. XXX - záhrada vo výmere XXX m² (ďalej len „sporný pozemok“). Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že F.V. kúpnu zmluvou zo 16. septembra 1950 predala z pozemkovoknižnej parcely č. XX nachádzajúcej sa v katastrálnom území S. časť vo výmere asi XXX m² (ktorá nebola zameraná geometrickým plánom) A.F. a jeho manželke C.F. (právnym predchodcom poručiťov). Sporný pozemok bol potom A.F. s manželkou (do ich smrti v roku 1954) a potom pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ (poručiťmi) užívaný v dobrej viere a nerušene až do roku 2007. Takto užívaný sporný pozemok nadobudli poručiťelia najneskôr v roku 1961 do vlastníctva právnym titulom vydržania. Sporný pozemok teda patrí do dedičstva po nich.

2. Na odvolanie žalobcov a žalovaných Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. apríla 2017 sp. zn. 6 Co 436/2016 rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne

správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na jeho základe dospel k úplným a správnym skutkovým záverom a vec náležite posúdil tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, vrátane jeho odôvodnenia, na ktoré v plnom rozsahu poukázal. Pokiaľ žalovaní namietali, že sporný pozemok predstavuje nespôsobilý predmet vydržania, lebo v kúpnej zmluve bol (bez zamerania geometrickým plánom) vymedzený nepresným a zameniteľným spôsobom, odvolací súd uviedol, že predmetom vydržania môže byť vo všeobecnosti aj len časť parcely. Vo vzťahu k ich odvolacej námietke, ktorou spochybňovali správnosť záveru súdu prvej inštancie o preukázaní dobrej viery poručiteľov a ich právnych predchodcov, odvolací súd konštatoval, že právní predchodcovia žalobcov boli v ospravedlniteľnom omyle ohľadne skutkových okolností držby, a to v predmete držby. Katarína Šteulová sama v žiadosti z 27. júna 1955 uviedla, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1950 sa stal omyl spočívajúci v tom, že „obecný notár pri zmluve o predaji čiastky z parcely č. XX v rozmere XXX m2 uviedol celú nehnuteľnosť“. Podľa názoru odvolacieho súdu vychádzal súd prvej inštancie správne z objektívnych skutočností (oplotenia sporného pozemku postaveného v roku 1950, výpovedami viacerých svedkov potvrdeného nerušeného užívania sporného pozemku) a dospel k správne mu záveru o neopodstatnenosti argumentácie žalovaných, v zmysle ktorej poručitelia museli pri bežnej opatrnosti vedieť, že sporný pozemok im nepatrí. I keď boli upovedomení o žiadosti F.V. týkajúcej sa skutočnej držby, zúčastnili sa konania na Ľudovom súde v Trenčíne č.d. 554/55 (ďalej len „konanie na ľudovom súde“), v priebehu ktorého sa aj na podklade geometrického plánu z roku 1955 potvrdila nesprávnosť v označení predmetu prevodu, tieto okolnosti nie sú spôsobilé spochybniť ich dobrú vieru. Omyl, existenciu ktorého potvrdil priebeh a výsledky konania na ľudovom súde, bol vyvolaný obecným notárom; takýto omyl je ospravedlniteľný, lebo vychádzal z dôvery nadobúdateľov, že ním vyhotovená zmluva zodpovedá zákonu. Významným je tiež to, že predmetné konanie prebiehalo v 50. rokoch minulého storočia kedy došlo k rozsiahlym zmenám v práve a veľakrát i opusteniu od tradičných právnych zásad, v dôsledku čoho možnosť pochybení stúpla (z toho vyvodil, že na vtedajšie právne omyly je potrebné použiť miernejšie kritériá).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa ich presvedčenia spočíva napadnutý rozsudok na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Uviedli, že podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vnútorné presvedčenie držiteľa, že mu vec alebo právo patrí, môže založiť omyl skutkový alebo právny, avšak iba ak je ospravedlniteľný. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 283/2009 (ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 73/2015) uviedol, že právny omyl, ktorý spočíva v neznalosti alebo chybnnej interpretácii všeobecne záväzného právneho predpisu, možno ospravedlniť iba výnimočne, a to vtedy, keď samotný právny predpis umožňuje rôzny výklad. Podľa názoru dovolateľov ale § 42 ods. 7 zákona č. 177/1927 Sb. o pozemkovom katastri a jeho vedení (Katastrálny zákon), ktorý pri prevodoch častí pozemkov vyžadoval ich zameranie geometrickým plánom a označenie údajmi prevádzanej časti v ňom obsiahnutými, neumožňoval rôzny výklad. Vzhľadom na to, že kúpna zmluva zo 16. septembra 1950 bola vyhotovená bez geometrického plánu, právní predchodcovia poručiteľov nemohli byť dobromyseľní, a tak nemohli byť ani oprávnenými držiteľmi sporného pozemku. Dobromyseľnými držiteľmi sporného pozemku nemohli byť ani poručitelia, ktorí v roku 1954 vstúpili do právneho postavenia svojich právnych predchodcov. Obaja totiž vedeli o konaní pred ľudovým súdom, na ktorom F.V. vysvetľovala, že po dodatočnom vyhotovení geometrického plánu v roku 1955 vyšli najavo rozpor medzi skutočným a pozemkovoknižným stavom parciel č. XX a XX. Priebeh a výsledky konania pred ľudovým súdom museli v poručiteľoch objektívne vyvolať pochybnosti o ich vlastníctve sporného pozemku. Z týchto dôvodov žalovaní 1/ a 2/ žiadali napadnutý rozsudok a tiež rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť prvoinstančnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia sa vo vyjadrení k dovolaniu nestotožnili s dôvodmi uvádzanými dovolateľmi. Podľa ich názoru sú závery odvolacieho súdu správne a založené na dostatočnom zistení rozhodujúcich skutočností. Držba sporného pozemku bola po celý čas dobromyseľná a nerušená nielen v prípade

právnych predchodcov poručiteľov, ale aj v prípade poručiteľov. Podľa názoru žalobcov im nemožno pripisovať na ťarchu nedostatočnú právnu znalosť. Išlo o ľudí bez príslušného vzdelania spoliehajúcich sa na obecného notára, ktorý - ako sa ukázalo až neskôr - nekonal bezchybne. Obaja porúčitelia boli síce prítomní na rokovaní ľudového súdu, samotnou F.V. boli však ubezpečení, že rešpektuje predaj sporného pozemku a že jej zámer dosiahnuť zosúladienie skutočného a právneho stavu nehnuteľností sa netýka vlastníckeho a užívacieho stavu sporného pozemku nastoleného už kúpnu zmluvou zo 16. septembra 1950. Z týchto dôvodov navrhli dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu [pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017 (poznámka dovolacieho súdu“ pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o rozhodnutia najvyššieho súdu uvedenej spisovej značky)].

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

9. Žalovaní v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 146/2017).

11. V danom prípade je pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) zrejmé, že žalovaní za otázku, ktorá je podľa ich presvedčenia relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, označili otázku, či je ospravedlniteľný právny omyl nadobúdateľov nehnuteľnosti, ku ktorému - podľa ich názoru - došlo v roku 1950 pri uzatváraní kúpnej zmluvy o prevode časti pozemku v dôsledku toho, že podkladom pre vyhotovenie tejto zmluvy nebol geometrický plán.

12. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia žalovaných, že riešením predmetnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

13. Najvyšší súd už opakovane uviedol, že súčasťou „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“ sú predovšetkým stanoviská a rozhodnutia, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Konštatoval tiež, že vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP nemožno do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu zaraďovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (6 Cdo 79/2017, 6 Cdo 129/2017, 3 Cdo 224/2017, 3 Cdo 25/2018).

14. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

15. Judikátom, ktorý tvorí súčasť rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 283/2009 (R 73/2015), na ktoré poukazujú žalovaní s tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky (viď vyššie bod 11.) odklonil od právnych záverov v ňom vyjadrených. Právna veta tohto judikátu znie: „Oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom v zmysle zákona č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (notársky poriadok).“

15.1. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 283/2009 uviedol, že oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedlniteľný. Ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Vzhľadom na zásadu, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje, právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia zákona platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby, je neospravedlniteľný. Len výnimočne možno takýto omyl ospravedlniť, a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad.

15.2. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uzavrel, že pokiaľ sa držitelia ujali v roku 1971 držby pozemkov na základe zmluvy o ich prevode, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom, hoci zákon takúto registráciu vyžadoval, nemohli byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že sú ich vlastníkmí, aj keď subjektívne mohli byť o svojom vlastníctve presvedčení. Požiadavka na registráciu zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnej veci bola vtedajším právnym poriadkom jasne a jednoznačne vymedzená tak, že ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo

účinnosťou zmluvy, pričom na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom, ak nejde o prevod do socialistického vlastníctva.

16. Žalovaní, ktorí v dovolaní zastávajú názor, že na právne otázky týkajúce sa ich sporu so žalobcami možno aplikovať právne závery judikátu R 73/2015, prehliadajú podstatné odlišnosti oboch sporov.

16.1. Zákon č. 177/1927 Sb. o pozemkovom katastri a jeho vedení (Katastrálny zákon), na ktorý poukazujú žalovaní, upravoval pozemkový kataster ako geometrické zobrazenie, súpis a popis všetkých pozemkov v Československej republike. Už v čase prijímania tohto zákona, účinného aj v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1950, bola diskutovaná otázka zjednotenia agendy pozemkového katastra (ako nástroja evidencie geometrických, grafických, meračských, mapových údajov o pozemkoch) a pozemkových kníh (evidujúcich právne vzťahy k nehnuteľnostiam); k ich zjednoteniu však nedošlo. Účelom § 42 tohto zákona (označeného ako „Vzájomný súlad pozemkového katastra s verejnými knihami“) bolo zamedziť diferenciáciám v údajoch pozemkového katastra a verejných (pozemkových) kníh a dosiahnuť ich zosúladenie. V zmysle § 42 ods. 7 uvedeného zákona, význam ktorého pre daný spor osobitne akcentujú žalovaní, mohli byť vo verejnej knihe parcely delené a ich hranice menené (opravené) alebo nové vlastnícke hranice vyznačené len podľa geometrického plánu.

16.2. Pokiaľ ide o pôsobnosť a úlohy pozemkovej knihy v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1950, treba pre účely tohto dovolacieho konania uviesť, že zápisy do pozemkovej knihy sa vykonávali na návrh dotknutých osôb a každý zápis vyžadoval schválenie súdom. Platil tzv. intabulačný princíp, v zmysle ktorého právotvorný (konštitutívny) účinok mal vklad do pozemkovej knihy. Ustanovením § 111 zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka bol s účinnosťou od 1. januára 1951 intabulačný systém prelomený a zápis do pozemkovej knihy mal už len deklaratórny charakter (viď § 112 zákona č. 141/1951 Zb. Občianskeho zákonníka).

17. Skutkové a právne okolnosti, relevantné v prípade sporu, ktorého sa týkalo konanie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 283/2009, nie sú obdobné so skutkovým a právnym stavom významným z hľadiska sporu žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ a 2/. Už z vyššie uvedeného je zrejmé, že kúpna zmluva zo 16. septembra 1950 a kúpna zmluva, ktorej sa týkal judikát R 73/2015, boli uzatvorené za odlišného právneho stavu. Pri uzatváraní prvej z nich platilo uhorské obyčajové právo; kúpna zmluva, ktorej sa týka judikát R 73/2015, bola uzatvorená v roku 1971 za účinnosti zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka [v znení vyžadujúcom (s výnimkou nadobudnutí do „socialistického“ vlastníctva) registráciu štátnym notárstvom].

17.1. Z hľadiska posudzovania vzťahu (podobnosti) oboch prípadov je podstatné, že právny omyl nadobúdateľov, ktorý bol relevantný v zmysle judikátu R 73/2015, súvisel priamo s neznalosťou alebo nesprávnou interpretáciou ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu upravujúceho, kedy nadobúda zmluva o prevode nehnuteľnosti vecnoprávne účinky (registráciou štátnym notárstvom). Na rozdiel od toho žalovanými uvádzaný omyl pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1950 spočíval v neznalosti, nepochopení alebo nerešpektovaní ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu upravujúceho odlišnú oblasť spoločenských vzťahov; omyl právnych predchodcov poručiteľov sa týkal zákona upravujúceho geometrické zobrazenie, súpis a popis všetkých pozemkov, konkrétne normy stanovujúcej, že pre zmluvu o prevode časti pozemku sa vyžaduje geometrický plán.

17.2. Pri uzatváraní zmluvy, ktorej sa týkal judikát R 73/2015, spočívala podstata mylného vnútorného presvedčenia účastníkov kúpnej zmluvy v ich názore, že už jej uzatvorením urobili všetko pre to, aby došlo k prevodu vlastníctva nehnuteľnosti. Účastníci kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1950 - na rozdiel od toho - nemali toto vnútorné presvedčenie, konali s jasným vedomím, že pre prevod sa vyžaduje vklad (intabulácia) do pozemkovej knihy, ku ktorému potom aj došlo; pod vplyvom toho, že túto kúpnu zmluvu vyhotovoval obecný notár, sa len mylne domnievali, že ju možno spísať a uzatvoriť aj bez geometrického plánu.

17.3. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že skutkový a právny rámec oboch prípadov je natoľko odlišný, že na daný prípad nemožno aplikovať právne závery (pravidlo) vyjadrené v judikáte R 73/2015. Dovolací súd preto uzatvára, že je neopodstatnená argumentácia žalovaných, podľa ktorej sa odvolací súd riešením právnej otázky (viď bod 11. tohto uznesenia dovolacieho súdu) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prezentovanej judikátom R 73/2015. Dovolanie v časti, v ktorej sa namieta predmetný odklon, je v dôsledku toho neprípustné v zmysle § 447 písm. c/

CSP.

18. Pokiaľ ide o tú časť dovolania, v ktorej žalovaní namietli, že dobromyseľnými držiteľmi sporného pozemku nemohli byť ani poručníci, ktorí sa z konania pred ľudovým súdom dozvedeli o rozporoch medzi skutočným a právnym stavom, treba uviesť, že k tejto argumentácii neoznačili (nekonkretizovali) žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu naplňajúce pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od právnych záverov ktorého sa odvolací súd údajne odklonil. Absencia takej konkretizácie je najvyšším súdom považovaná za dôvod na odmietnutie dovolania (4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 35/2017, 6 Cdo 27/2017).

19. Najvyšší súd z týchto dôvodov odmietol dovolanie žalovaných sčasti podľa § 447 písm. c/ CSP a sčasti podľa § 447 písm. f/ CSP. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.